

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἤρχισαν ὅλοι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκ συμφώνου νὰ υποδέχωνται κακῶς τοὺς φίλους του, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, κρυφίως, ἐδίδον λακτίσματα εἰς τὸν σκύλον του.

Ὁ Κύριος Γυλοριὲ ἐνόησε τὰ πάντα καὶ ἐλυπήθη, ἀλλ' οὐδὲν κατ' ἀρχάς εἶπεν.

Ἐπὶ τῇ ἀγνότητι τῆς ψυχῆς του, ὅτι ἡ τοιαύτη τῶν τέκνων του διαγωγὴ ἤθελεν ἀλλάξει.

Κατὰ τὸν δέκατον τρίτον μῆνα, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ δωρῆσῃ ἐν βραβελίον οἴνου εἰς δύο πτωχοὺς νέους οἵτινες ἐμελλον νὰ συζευχθῶσι, τῷ παρετήρησαν ὅτι πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται ἐν τῇ ἀποθήκῃ τῆς οἰκίας εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν του, ἀλλὰ μόνον πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν τούναντιον ὅτι θὰ ἐβλεπον μὲ δυσαρέσειάν των νὰ δίδῃ εἰς ἄλλους πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὴν οἰκογενεάν του.

Ὁ Κύριος Γυλοριὲ ἐστέναξε πικρῶς καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν: Τώρα ἐννοῶ ὅτι ἔπραξα μίαν ἀνοησίαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτι, ἄνθρωπος πολυμήχανος, προσέθηκεν ἐν τῷ ἄμα: Βεβαίως ὅλα αὐτὰ εἶναι θλιβερά, ἀλλ' ὑπάρχει εὐτυχῶς θεραπείαι τοῦ κακοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς ἀξιολογημένου ἐκείνης ἡμέρας ἤρχισε νὰ φέρηται ἐν τῇ οἰκίᾳ κατ' ἄλλον νέον τρόπον.

Ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ παρήγγειλε ῥητῶς νὰ μὴ τὸν διαταράξῃ οὐδεὶς.

— Ἐχω νὰ ἐργασθῶ ἐπὶ σπουδαίων ἀντικειμένων ἀφορώντων τὰ συμφέροντά μου, εἶπε, καὶ καθήσας παρὰ τράπεζαν τινα, ὤθησεν ἐλατήριόν τι, καὶ ἤνοιξε σύρτην, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήγαγε βαρὴν σάκκον στερεῶς δεδεμένον διὰ σχοινίου.

Ὁ σάκκος οὗτος περιεῖχε χρυσὰ λουδοβίκια.

Καθ' ὅλην τὴν πρωίαν ἐμέτρα ἐπανειλημμένως τὰ νομίσματα κροτῶν αὐτὰ οὕτως, ὥστε νὰ ἀκουσθῶσιν ὑπὸ τῆς Γενοθέφας καὶ τοῦ συζύγου της.

Τὸν ἐκάλεσαν εἰς τὸ γεῦμα.

— Εἶπατε εἰς τὰ τέκνα μου νὰ μὲ συγχωρήσωσι νὰ μὴ παρευρεθῶ εἰς τὸ γεῦμα, εἶπε, διότι σήμερον δὲν ἔχω ὄρεξιν' ἐντὸς δὲ τούτου εἶμαι καὶ πάρα πολὺ ἀπασχολημένος.

Καὶ ἐνταῦτ' ἐξηκολούθη νὰ μετρᾷ μετὰ ζέσεως τὰ νομίσματα. Ἡ Γενοθέφα καὶ ὁ σύζυγός της, κροτῶντες τὸ χειρόμακτρον τῆς τραπέζης ἀνὰ χεῖρας, ἔτρεξαν ἐσπευσμένως εἰς τὸν κρότον τούτον.

— Φίλτατε πάτερ, τὸν ἠρώτησεν ἡ θυγάτηρ του, πόθεν ἔλαβες τόσα χρήματα, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας μᾶς ἐδώρησες ὅλην σου τὴν περιουσίαν καὶ τὴν χρηματικὴν καὶ τὴν κτηματικὴν;

— Φιλτάτη μου κόρη, ἀπεκρίθη ὁ Κύριος Γυλοριὲ, ἡ ποσότης αὕτη προήλθεν ἀνεπίστως ἐκ χρεωγράφων τὰ ὁποῖα ἐνόμιζον χαμένα' εἶναι

νομίζω τριάκοντα χιλιάδες φράγκων εἰς χρυσόν. Προτίθεμαι δὲ νὰ σᾶς κάμω νέον δωρητήριον καὶ περιμένω τὸν συμβολαιογράφον πρὸς τοῦτο.

Ὁ συμβολαιογράφος προσεκλήθη ὁ Κύριος Γυλοριὲ εὐρωστος ἀκόμη καὶ ὑγειῆς τὰς τε φρένας καὶ τὸ σῶμα, συνέταξε τῷ ὄντι τὴν διαθήκην του ἐντελῶς κατὰ τὴν θέλησίν του.

— «Ἐγὼ, ὁ ὑποφαινόμενος, δηλῶ διὰ τῆς παρουσίας μου διαθήκης, ὅτι ἡ θέλησίς μου εἶναι μετὰ τὸν θάνατόν μου, ὅ,τι εὐρεθῇ ἐντὸς τοῦ μεγάλου ἐξ ἐβένου κιβωτίου, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ δωματίου μου, νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν θυγατέρα μου καὶ τὸν γαμβρόν μου.»

Μεθ' ὃ λαθῶν τὸν κάλαμον ὑπέγραψεν. Ἡ Γενοθέφα καὶ ὁ σύζυγός της ἦσαν ἐξαλλοὶ ἐκ χαρῆς. Ἀλλὰ μόλις ἐξήλθον, καὶ ὁ γέρον ἐπλήρωσε τὸ ἐβένινον κιβώτιον διὰ χαλίκων καὶ ἄμμου, τὸν δὲ χρυσόν παρεκατέθεσε κατόπιον εἰς μέρος ἀσφαλές διχθέσας αὐτὸν ὑπὲρ τῶν φίλων του.

Ἐν τούτοις ἔκτοτε τὰ πάντα ἠλλάξαν δι' αὐτὸν ἐν τῷ οἴκῳ.

Τὰ τέκνα του, φοβούμενα μὴ δώσωσιν ἀφορμὴν διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀμελείας των ὅπως μεταβάλλῃ τὴν διαθήκην του, ἐφρόντιζον νὰ τὸν περιποιῶνται καὶ νὰ προλαμβάνωσι πάσαν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν.

Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ὁ Κύριος Γυλοριὲ ἀπέθανε· τὴν ἐπαύριον δὲ τοῦ θανάτου του ἡ θυγάτηρ του καὶ ὁ γαμβρός του, συμμορφούμενοι πρὸς τὴν διαθήκην, ἔσπευσαν εἰς τὸ κιβώτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὅμως δὲν εὗρον εἰμὴ χάλικας καὶ ἄμμον, ὁμοῦ μὲ μικρὸν γραμματίον περιέχον τὰς ἀκολουθίας λέξεις: «Ἀφίνω λίθους καὶ ἄμμον ὡς ἀφστηρίαν πρὸς οἰκοδομὴν ἐνὸς φρενοκομείου δι' ἐκείνους οἵτινες ἀπογυμνοῦνται τῆς περιουσίας των πρὸ τοῦ θανάτου των.» Κ & Ε. Α.

Τὴν ἐπομένην συγκινητικωτάτην περιγραφὴν τοῦ ἱεροπρεποῦ καὶ φοβεροῦ ἄμα τῆς ἐπικηδείου ἀκολουθίας, τοῦ δραματικωτάτου ἐκείνου θεάματος, ἐρανίσθημεν ἐκ τῆς περὶ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ πολυτίμου μελέτης τοῦ ἡμετέρου Ζαμπέλιου. Ἡ σελὶς αὕτη εἶνε ζωγραφικὸν ἀριστοτέχνημα, ἀνάγνωσμα ἀνεπίληστον, διηκνούμενον ἄχρις ὁσίων καὶ μυελῶν καρδίας. Σ. τ. Δ.

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

καὶ ἡ ἐπικηδείου ἀκολουθία.

Ἡ στενὴ τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου σκηνὴ δὲν ἤρκει εἰς τὴν ἀπέραντον τοῦ χριστιανισμοῦ πνευματικὴν ἰσχύα. Τὸ σοβαρὸν δρᾶμα τοῦ θανάτου ἔπρεπεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ παρασταθῇ ἐπὶ σκηνῆς τοσοῦτον εὐρυχώρου, ὅσον εὐρύχωρος ἦτον ἡδὴ ἡ ἀποκεκαλυμμένη νέα ζωὴ. Ἀλλὰ τίς σκηνὴ καταλληλοτέρα τῆς Ἐκκλησίας, ταύτης τῆς εὐνοϊκῆς ἀγάλης τῆς ἀνθρωπότητος; Τίς δὲ τόπος ἀρμοδιώτερος ἐκείνου, ἐνθὰ μυστήρια Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, θανάτου καὶ ἀθανασίας εὐχερῶς συμπαριστάνονται; Ἐνθα πάντες αὐτόπται,